

דעם רבינ'ס עיוכט



אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער
ריינער קוואל

פון 'ארץ' ווערט 'שמים'

שבת לוי געווען די וועלכע האבן געטראגן די משכן מיט אלע כלים, די קרסים, די קרשים און אדנים, שפעטער האבן א חלק געטראגן די כלים, די מנורה, מזבחות.

קרח איז געווען פון די וואס האבן געטראגן דעם ארון וואס דארט איז געלעגן די צוויי לוחות, פון די הייליגסטע וואס כלל ישראל פארמאגט.

א יחוס האט ער געהאט זייער א שיינע. אן אייניקל פון לוי, דער קרוב פון משה רבינו, און דערצו אזא עושר, וואס חז"ל זאגן אז דריי הונדערט פרודות - שטארקע פערד, האבן געדארפט טראגן די שליסלעך פון זיינע אוצרות!!

וואס איז געשען פלוצלינג אזא מעשה, אז ער איז אריינגעפאלן אין שאול תחתית מיטן גאנצן פארמעגן! לאמיר זען וואס רש"י זאגט: "ער האט

עס איז אמאל געווען א איד, א גרויסער למדן, ער האט געקענט זייער אסאך לערנען, סיי תורה שבנגלה און סיי תורה שבנסתר, דערצו איז ער געווען א גרויסער בעל יחסן - א שיינע יחוס האט ער געהאט, אזוי אויך איז ער געבענטשט געווארן מיט רייכקייט, א געוואלדיגער עושר איז ער געווען, ער האט פארמאגט גאלד און זילבער און נאך ריזיגע פארמעגנס, עס האט אים גארנישט געפעלט.

אין איין גרינעם טאג, איז די גאנצע משפחה מיט זייערע פארמעגנס פארשוואונדן און אויסגעמעקט געווארן אינגאנצן. איך גלייב אז אלע קינדער כאפן גלייך פון וועמען מיר רעדן, פון קרח אין די וואקעדיגע פרשה. חז"ל זענען מגלה אז ער איז געווען פון די נושאי הארון. ווי באוואוסט איז



א
רץ

בעז"ה
אויף זייט 5



אונטערזעגנס

נייע אפטיילונגען

אויף זייט 6

מקנא געווען, ער האט געהאט קנאה אין זיין קרוב אלצפן וואס איז געווארן נשיא און דעריבער האט ער געבער אלעס פארלוירן.

חז"ל דערציילן אונז (סנהדרין ק"ו.) אז דער גמל האט נישט קיין הערנער, א זאך וואס אלע חיות און בהמות האבן יא. דאס איז געשען נאכדעם ווען אלע חיות זענען באשאפן געווארן איז דער קעמל געקומען צום אויבערשטן, און גע'טענה'ט: "איך האב נישט קיין הערנער! אלע חיות האבן, איך וויל אויך!". האט דער באשעפער געזאגט "מען דארף, איר אפשניידן די אויערן אויף", אזוי איז דער קעמל געבליבן אן קיין הערנער און אן קיין אויער. דאס זעלבע איז געשען מיט קרח, ער וועלט געקענט זיין א גרויסער עושר, א למדן א.א.וו. אבער ליידער איז גארנישט געבליבן פון אים. אלעס איז געקומען פון קנאה, אזוי ווי חז"ל זאגן, הקנאה, והתאוה, והכבוד מוציאים את האדם מן העולם.

מיר וועלן ברענגען א שטיקל פון ר' נתן אויף די פּרשה. ווי באוואוסט אז די גאנצע עבודה וואס מיר טוען אויף דער וועלט איז אויפצוהייבן אלעס צום באשעפער, אלע גשמיות'דיגע זאכן מעלה זיין, דער גוף פארלאנגט עסן, שלאפן. מ'דארף אבער וויסן איז אין די אלע זאכן איז פארהאן אן עבודה וואס מען דארף אויפברענגען צום באשעפער.

ווען א איד מאכט א ברכה, ער עסט מיט דער ארץ, און וואס ער טוט, טוט ער דאס ווי דער רצון פון באשעפער איז, ווערט דער זאך דערהויבן צום אויבערשטן. פון 'ארץ' ווערט 'שמים', דאס איז געווען די עבודה פון משה רבינו "מי עלה שמים וירד", אלעס האט משה געקענט מעלה זיין צום באשעפער.

אבער קרח ווען ער האט געקריגט מיט משה ואהרן, "וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם בני

אליאב ויאמרו לא נעלה", זאגט רש"י, "זיין מויל האט אים געשטוריקלט, ער וויל נישט ארויפגיין [לא נעלה] וועט ער אראפגיין אין דער ערד!".

זאגט ר' נתן "קרח מיט זיין געמיינדע האבן נישט געוואלט גלייבן אז מען קען מעלה זיין זאכן פון דער וועלט צום אויבערשטן, מען קען נישט דינען דעם באשעפער פון אזא גשמיות. האבן זיי באקומען אן ענש מדה כנגד מדה, אז זיי זענען אריין אין דער ערד! זיי זענען אינגאנצן איינגעשלינגען געווארן, דאס איז געווען א תוצאה פון זייער טענה, אז אין דער וועלט איז אלעס פארגרעבט, דער באשעפער געפינט זיך נישט אין די ארציות, זענען זיי געווארן צוגעדעקט טיף אין דער ערד - אין שאול תחתית.

זייער תיקון וועט זיין דורך שמואל הנביא וואס וועט זיי מתקן זיין, עס איז דא פסוק אין שמואל, ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל (שמואל א' ב, ו) דאס איז א שירה וואס חנה האט געזאגט ווען שמואל איז געבוירן געווארן, [ווי באוואוסט איז שמואל הנביא אן אייניקל פון קרח].

זאל דער אויבערשטער העלפן אז אין דעם זכות וואס מיר גלייבן אין משה רבינו, דער צדיק שבכל דור ודור, מיר גלייבן אין זיין כח, וועלן מיר זוכה זיין צו פאלגן זיינע עצות און קענען גיין מדרגה לדרגה, אזוי ווי עס שטייט פון הייליגן אריז"ל אז צדיק פתמר יפרח איז סופי תבות 'קרח', אלע אידן ווערן פאראראכטן ווערן און באקומען א תיקון. וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ווען מיר שטייען שוין ווייניגער פון גיינציג טעג פאר ראש השנה איז שוין העכסט צייט מיר אלע זאלן בעטן תפלות און התבודדות פון באשעפער זוכה צו זיין צו ממתיק זיין די דינים און דעם רבי'נס ציון זאל זיך עפענען און בשמחה וברגנה זאל מיר אלע קענען פארן, און זוכה זיין צום תיקון השלם, במהרה בימינו אמן.

איין מעשה'ס

דער באשטערסער באווייזט וואונדער

פאר זיינע איבער קינדער

מתפלל געווען און געגעבן צדקה און זיך פארלאזט אויפן גרויסן באשעפער וואס ער גיבט דעם אמת'ן ערלויבעניש צו קענען פארן צום צדיק און זיך ארויסגעלאזט אויפן לאנגן וועג.

פארנדיג ארויס פון ארץ ישראל זענען מיר אריבער ראמעניע, מאלדאווע, אוקריינע און וואונדער איבער וואונדער, קיינער האט אונז נישט אפגעשטעלט, נישט געפרעגט קיין שאלות אלעס איז אריבער בשלום.

אזוי אויך האבן אונז זוכה געווען צו פארן צו ר' נתן'ס ציין און פון דארט קיין אימאן, געזאגט דעם תיקון הכללי מיט א פרוטה לצידיקה און באקומען פונעם צדיק די הבטחה און ארויס לחיים ולשלום צוריק קיין ארץ ישראל מיט די זעלבע נסים, ווען קיין גרעניץ האלט אונז נישט אפ פאר דעם ערלויבעניש-צעטל.



אין ארץ ישראל האבן מיר געלאנדעט דאנערשטאג אינדערפרי ווען אכצן שעה שפעטער איז דער לופט-פעלד געווארן הערמאטיש פארמאכט וועגן די מלחמה צושטאנד!

מיט דאנק צום אויבערשטן ווילן מיר ענדיגן און ארויסגעבן צום באשעפער טיפע לויב-ווערטער אז אונזער אינגל האט געהאט די זכיה צו ווילן ביים הייליגן רבי'ן פאר די זיבן יאר אן קיין פראבלעמען וועגן דעם ערלויבעניש פאר מיין חבר און אנגעיאגט אהיימצוקומען פאר דער לופט-פעלד האט פארמאכט אירע טויערן.

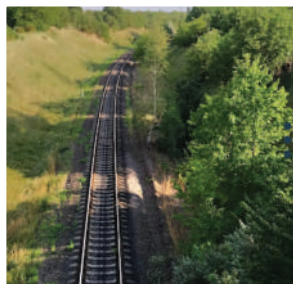
ישעיה נפתלי, בית שמש

איך וויל דערציילן אויף די זכות וואס איך האב געהאט פאר צוויי וואכן צוריק צו פארן צום הייליגן רבי'ן צוזאמען מיט מיין חבר פאר די גיין יאר.

מיר האבן געפלאנט צו פארן איך, מיין טאטע, מיט נאך א חבר וואס איז געקומען אן זיין טאטע. נאכן פארמערן תפלות און בענקענישן צום הייליגן ציין האבן אונז באשטעלט א טיקעט אויף מאנטאג אינדערפרי, למעשה האבן אונז באקומען א טעלעפאן מוצאי שבת אז דער פליגער פארט זונטאג אינדערפרי, געבליבן איז עטליכע שעה

זיך צו קענען איינפאקן און גרייטן וואס מען דארף פאר די נסיעה. מען האט טאקע מער ווייניגער אלעס מסדר געווען אבער איין גאר וויכטיגע זאך האט אונז געפעלט דאס איז אן אשור אז מיין טאטע קען מיטנעמען מיין חבר וואס איז נאך א קליין אינגעל, מען דארף א ספעציעלע אשור מיט א זיגל פון א לויזער (אדוואקאט) פארשטייט זיך אז מוצאי שבת גיי זיך א לויזער אלע אפיסעס זענען פארשפארט.

מען האט פרויבירט א גאנצע נאכט צו טון אלע סארט השתדלות וואס מען קען אבער עס איז אונז נישט געלונגען צו טרעפן אן אדוואקאט. מיר האבן פיל



א קלוגער איד

צוגעשטופט
צו פארן צו ר'
נתן.
צו א מען
האבן זיי
געדינגען א

וואגן און זיך ארויסגעלאזט קיין ברסלב עס איז
נישט אזא ווייטע וועג, עס נעמט צו פארן בערך
א שעה צוויי מיט א וואגן. ווען ר' מענדל האט
זיך געטראפן מיט ר' נתן און זיך אויסגערעדט
זיין הארץ אז זיין מוח איז אים פול מיט נארישע
חכמות און חקירות וואס ער האט זיך ליידער
אנגעלייגט אין זיינע אינגע יארן, בעפאר ער האט
זיך דערוויסט פון הייליגן רבין, פארשטייט זיך אז
ר' נתן האט אים געלערנט א וועג און א תשובה,
ביז ר' מענדל איז געווארן גאר אן ערליכער איד.
ר' נתן דער זון פון ר' לייבעלע ראובן האט איינקמאל
באגענגט דעם ר' מענדל אין בית המדרש בשעתן
אנטון דעם טלית. ר' מענדל איז געווען גאר פרייליך
און אויפגעמינטערט. פארציילט אים ר' מענדל אז
יענעם טאג ווען ער האט זיך געטראפן מיט ר'
יצחק איז ער געווען אזוי געפאלן ביי זיך [פון זיינע
חכמות] אז ער האט געפלאנט מער נישט אנצוטון
קיין טלית און תפלין רחמנא לצלן, אבער דער
אויבערשטער האט אים צוגעשיקט דעם ר' יצחק
וואס האט אים געלאזט וויסן וועגן דעם 'קלוגער
איד', האט ער אפגעמאכט ביי זיך צו ווארטן ביז
ער וועט זיך טרעפן מיט ר' נתן און בעזר השם
האט ר' נתן אים טאקע ארויסגעשליעפט פון זיינע
פארפידענישן און אים געראטעוועט דאס לעבן
לנצח נצחים.

דער מלמד ר' מענדל פון לאדזין, איז געבוירן
געווארן און אויפגעוואקסן אין א מתנגדישע
משפחה. אלס מלמד פון קינדער האט ער זיך
באגענגט מיט ר' יצחק חזן פון ברסלב אינעם
דערפל וואו ר' מענדל האט געלערנט מיט די
קינדערלעך.

א 'גוט זאגער', איז ער געווען דער ר' יצחק
אלעמאל האט ער געהאט עפעס א גוט ווערטל צו
פרייליך מאכן זיינע ארומיגע. יעצט באגענגדיג זיך
מיט ר' מענדל, פארשטייט זיך אז עפעס א דבר
צחות האט ער אים פארגינגען און גלייך דערויף
צייט ר' יצחק ווייטער דעם שמועס און זאגט צו ר'
מענדל: "דו ביסט קלוג, אבער אין ברסלב געפינט
זיך איינער וואס איז מער קלוגער פון דיר!"
"ווער איז דער איד?" פרעגט ר' מענדל מיט
וואונדער.

"ר' נתן!" ענטפערט ר' יצחק חזן.

עס איז גוט אריין דער דבור אין ר' מענדל, ער
האט פארשטאנען אז דער ר' יצחק איז אויך
ווייט נישט קיין נאר, ער איז גאנץ א קלוגער איד,
ער וויל זיך זייער טרעפן מיט דעם ר' נתן, 'דער
קלוגער איד'.

אינמיטן א זמן ווען מען דארף יעדן טאג קומען אין
חדר און לערנען מיט די קינדערלעך איז דאך נישט
מעגליך אוועקצופארן קיין ברסלב, 'לאמיר ווארטן
ביז פסח צייט', טראכט צו זיך ר' מענדל. ער האט
טאקע צוגעווארט ביז פסח, אהיימקומענדיג צו זיין
היים אין טולטשין, האט ער געפראוועט דעם יום
טוב ווי עס דארף צו זיין, חול המועד פסח האט ער
באגענגט אין גאס א תלמיד פון ר' נתן א איד מיטן
נאמען ר' מאיר יהודה וועלכער האט אים אויך



אינדערפרי איז דאס קינד געווארן געזונט ווי א געווענליך קינד און ר' שמעון איז אריבער געגאנגען צום רבי'ן אים דערציילן די גרויסע נס.

ווי נאר דער רבי האט געזען ר' שמעון האט ער זיך אנגערופן מיט א וואונדער: "האסטו געזען דעם גרויסן כח פון תפלה? וויסן זאלסטו אז אין הימל איז שוין געווען פארזיגלט אז דאס קינד זאל נפטר ווערן און נאר אין זכות פון די מאמעס תפלות האט זי גע'פועלט' נישט נאר אז דאס קינד זאל בלייבן לעבן נאר אויף האט די מאמע גע'פועלט' אז ער זאל אינגאנצן אויסגע'היילט' ווערן און ער זאל האבן א לאנגע לעבן, און טאקע אזוי איז געווען אז דאס קינד איז אויסגע'היילט' געווארן און מאריך ימים געווען נאנט צו הונדערט יאר!

ווער עס האט אמונה, איז זיין לעבן א לעבן. (שיחת הרי"ן ב"ג)

דאס קליין אינגעלע ליגט אין בעט מיט הויף פיבער, וואס נאר זיין מאמע פרובירט אים געבן צו היילן פון זיין שרעקליכע קרענק העלפט ליידער גארנישט. זיין טאטע ר' שמעון דער גרויסער חשוב'ער תלמיד פון רבי'ן ווייסט קלאר וואס ער האט צוטון אין אזא שווערע מינוט, ער לויפט אריבער צום רבי'ן אז דער רבי זאל מתפלל זיין און פועל'ן א גאנצע רפואה פאר זיין צדי'קל, אבער ווען ר' שמעון שטייט פארן הייליגן רבי'ן און בעט פון רבי'ן א גאנצע ישועה האט דער הייליגער רבי אים גארנישט געענטפערט.

א גאנצע נאכט איז די מאמע געזעצן געבן דאס בעטל פונעם קראנקן קינד און מתפלל געווען אויף זיין געזונט אזוי ווי א מאמע ווייסט צו בעטן פון באשעפער.

אונטערװעגס

בײַ רבי נתן'ס נסיעות



ספר דא-דארט. אבער ווער ווייט אויב מיר וואלטן זוכה געווען צו די נאנצע ברסלב'ער אוצר וואס מיר פארמאגן היינט? האט דער השגחה עליזבה מיט זיין גרויס רחמנות צוגעפירט אז רבי נתן זאל זיין אומרואיג מיט זיין עבודת השם און ווען נאך און נאך ביז ער וועט אנקומען צום רבי'ן.

און פון יענעם מינוט אנגעפאנגען האט רבי נתן זיך געפונען אונטערװעגס רוב פון זיינע לעבנס טעג. ביים לעבן פון רבי'ן איז רבי נתן כסדר געפארן צום רבי'ן אהין און צוריק ביי יעדע געלעגנהייט און יומא דפגרא. דערנאך ווען דער רבי איז נפטר געווארן האט זיך ערשט אנגעווישן זיינע ווייטע נסיעות צו מחזק זיין די ברסלב'ער לייט. איבערשרייבן און מנהיג זיין דעם רבי'ס ספרים, צאמנעמען געלט צו דרוקן די ספרים (זיינע אייגענע און דעם רבי'ס), און דערנאך איז ער געפארן איבער ווייטע לענדער בפועל צו דרוקן די ספרים. און אינצווישן האט ער נאך געמאכט די לאנגע נסיעה זוכה צו זיין צו קדושת ארץ ישראל. און אויב האט ער נאך געוואלט אביסל מנוחה זיך אפצורוען פון זיינע שווערע ריידעס האט ער געמוזט ליידן גלות

אונטערװעגס. וואס האט זיך אליין געטון אונטערװעגס פון רבי נתן'ס נסיעות? וויפיל האט ער זיך געפלאגט אונטערװעגס איבער די וועגן אין שטעט? אה, רבי נתן! וואס איז רבי נתן אליין פאר די ברסלב'ער?

טייערע קינדערלעך, טראכט אריין, רבי נתן וואלט ווען געקענט זיין א שיינער איד ביי זיך איגדערהיים. ער איז געווען א ריון תלמיד חכם, געווען אן איידעם ביי א גרויסער רב, ער אליין האט געצויגן זיין יהוס פון גרויסע לייט. אויך געלט האט אים גישט געפעלט. ער האט געלערנט א גאנצן טאג און נאר ביינאכט האט ער געטון אביסל השתדלות פאר פרנסה וואס איז אים אריינגעקומען בשפע. עס איז מקוים געווארן ביי אים דעם פסוק, תורה וגדולה במקום אחר.

לויט יעדן דעה וואלט רבי נתן זיך געקענט פירן ווייטער זיין לעבן פאקוועמערדייט און נאך זוכה זיין צו א שיינעם עולם הבא.

אבער וואס וואלט געבליבן פאר אונז היינט צו געניסן פון רבי'ס הייליגע קוואל? אפשר וואלט געווען א

אונטערזועגס

א פערד און וואגן איז נישט געפארן אזוי פליסיג ווי א קאר. א וועג פון ירושלים קיין בית שמש האט געקענט

געדויערן בערך זיבן שעה!

נו, קינדער, וויפיל מאל איז רבי נתן געפארן צו די ארומיגע שטעטלעך און דערפעלעך? יעדעס מאל האט ער געברויכט פארן לאנגע שעות.

פרעגט זיך א הארבע שאלה, ווען האט רבי נתן אנגעיאגט מיט זיינע חדושי תורה, למוד התורה און עבודת השם און נאך שרייבן, דרוקן און צעשפרייטן דעם רבינ'ס ספרים, אויב איז ער א גרויסע חלק פון זיין לעבן געווען איבער די וועגן? אונזער קליינע מוחות קענען דאס נישט באגרייפן און וועלן דאס קיינמאל נישט פארשטיין.

נישט דערפאר הויבן מיר אנצוהן אן די נייע סעריע איבער רבי נתן'ס גסיעות צו חס ושלום וועלן פארשטיין די הויכע סודות און עבודות פון רבי נתן, מיר טוען דאס נאר צוליב דעם רבינ'ס

אגזאג, "פאר אייערע קינדער זאלט איר דערציילן וואס דא האט זיך געטון..."

אצינד טייערע קינדער, מאכט אייך באקוועם און גרייט אייך צו א רייזע וואו מיר וועלן אייך בעזוך השם פירן איבער וועגן און שטעטלעך וואו רבי נתן איז אליין אריבער ווען דער הייליגער אויזר וואס מיר פארמאגן היינט, האט זיך אנגעקליבן א טאג נאך א טאג.

המשיך קומט א"ה

וואנדערן אנטלויפנדיג פון די מסירות און רדיפות פון די מונגרים.

אז מען טראכט ווייטער אריין קומט צום שטוינען אויף רבי נתן'ס מרחק ארום די גסיעות. א רייזע אמאל איז ווייט נישט געווען ווי היינט וואס מען זעצט זיך אריין אין א קאר אדער אויף א פליגער און ויסען, מען פארט... דארפסט נישט שלעפן זעק און פעק, אלעס

גייט אריין אין באנאדזש פון קאר וואס קומט דיר אפגעמען פון טור. די זיין פלעצער זענען גענוג באקוועם זיך אויסצולייגן מיט א קישן און דורכשלאפן דעם גאנצן וועג. און אז איר ברויכט עפעס קאלטס אדער ווארעמס אונטערזעצט שטעלט מען זיך אפ ביי א געשעפט. ס'רעגלט? נישט געפערליך, די דאך באשיצט. ס'איז קאלט אדער הייס? צינד אן אדער פארלעש דעם אפארט.

אה, מתיזה! ציט אויס אייערע פיס און נעמט ארויס א ספר'ל צו מעין זיין איבערן לאנגן (מבוש קורצן...) וועג.

איר, רבי נתן, ווי האט ער זיך געמוטישעט מיט סטיל דהרד. די פערד און וועגענער האבן זיך געוואקלט איבער די אומאויסגעפאלטערטע וועגן. אז עס האט זיך אראפגעלאזט א פראסט און שטורעם רעגן איז מען פארפירן געווארן אין די בייער. די סחורה'נע דעקער איבערן וואגן האבן שוואך באשיצט פון שניי און רעגן. אין די פערד האבן זיך שווערליך געדראפערט איבער די בלאטע און שניי.

אבער לאמיר זאגן, אפילו אויב ס'איז שוין יא געווען א שיינעם וועטער, האבן די וועגן גענומען זייער לאנג.



צו דען וועט איין טאג אַנטפֿלעקט ווערן אז מיר זענען דער אַמט'ער בן מלך?

און אַט קומט אן די גרויסע און איפֿעראשנדיע מינוט. ווער עס האט געטראכט אויפֿן תכלית, אויפֿן לעצטן סוף, אויף דער אַמט'ער וועלט, דער עולם הבא, דער איז זוכה אַרױפֿצוגיין אויבן מיט שמחה, עס איז ביי אים אזויױ אַ גרויסע חתונה. יעצט וועט ער גיין און זיך קלאַמערן אין שאַטן פון די צדיקים, און נהנה זיין מזיו השכינה.

ווער עס האט געדענקט ווען עס איז אים שווער געווען, ווער עס האט געזאמלט מצוות און זיך געשטארקט, וויסנדיג ביי אַ נסיון אז עס וועט קומען אַ טאג ווען ער וועט באקומען שכר, און אין דעם זכות האט ער מצליח געווען זיך צו האלטן פֿעסט אין אידישקייט און ערליכקייט, ער איז דער וואס וועט זיין פֿרייליך ווען ער גייט אַהיים. אזוי ווי עס שטייט: "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם" - היינט צו טון די מצוות, און מאַרגן באקומען דעם שכר דערפֿאר. ער וועט זיין פֿרייליך און אין אַט דעם טאג. הא! עס איז געקומען דער צייט ווען צדיקים באקומען זייער שכר. מען גייט אַהיים זיך פֿרייען מיט די שמחה פון אונזער אייביגער תכלית.

דער גרויסער טאג איז אַנגעקומען!

טעג וועלכע זענען נישט גלייך איינע צום צווייטן. יעדע טאג האט זיינע נסיונות און איז אנדערש פון נעכטן און אייערנעכטן. די ענדערונגען זענען פֿילצאליג, די דורכגענג זענען שווער און שרעקליך, די נסיונות, די אייגרעדענישן וואס ווערן אלץ גרעסער... אין יעדן פֿלאַץ באַגעגענען מיר זיך מיטן 'מלך זמן' וואס וויל אונז אַרייַנכאַפֿן אין זיין נעץ און מיט די רוצח'שע גזלנים וואס ווילן פון אַוועקכאַפֿן אונזער נשמה.

צומאָל לאָזן מיר אַרויס אַ שווערן קרעכץ, 'צו דען וועט זיך דאס אַמאַל ענדיגן? וועט דען קומען אַ טאג וואס מיר וועלן אַנקומען צום 'שלימות' און טרעפֿן דאס וואס מיר האָבן אַלע יאָרן געזוכט?

מעשה ב' - דער מלך און דער קייסער 6

אז זיי האבין שוין אויף גינומען איין נייעם מלך דעם וואס ער גייט מיט זיי (דהיינו דעם דאקטאר דאס איז די בת מיסר) האט זיך די מדינה זייער גיפֿרייט וואס זיי האבין שוין איין נייעם מלך.

דער מלך (דהיינו די בת מיסר) האט גיהייסן

דער ווייל האבין זיי דער זעהן אז דער בן מלך וואס ער איז גיוועזן זייער מלך איז ניט דא. האבן זיי גיפֿרעגט (דהיינו די מדינה האט גיפֿרעגט) ווי איז אונזער מלך.

האבן זיי דער ציילט זיי די גאנצע מעשה. אז דער בן מלך איז שוין לאנג גישטארבן און

אויס רופין אין אלע מדינות אז ווי עס גיפנט זיך ערגעץ א גראדער א בורח דהיינו איין אנטלאפנער אדער א פארטריבנער זאלין זיי אלע קומען אויף דער חתונה עס זאל איינער פון זיי נישט אפ גיין. וועלן זיי נעמען גרויסע מתנות.

ווידער האט גיהייסן דער מלך (דהיינו די בת מיסר) אז מען זאל מאכין ארום דער גאנצער שטאט קוואלין ארום און ארום. כדי אז איינער וועט וועלן א טונק טון זאל ער נישט באדארפן אוועק גיין א טונק טון. נאר איטליכער זאל גיפנען א קוואל לעבין זיך.

נאך האט דער מלך (דהיינו די בת מיסר) גיהייסן אז מען זאל זיין צוהר אפ מאלין ביי איטליכן קוואל. און מזאל שטעלן שומרים. זיי זאלן היטן באים אז איינער וועט קומען און וועט זיך שטארק צו קוקן צו דער צוהר (דהיינו צו דעם פאטערט פון דעם מלך דאס איז די בת מיסר כנ"ל) און וועט מאכין א שלעכט פנים זאל מען דעם מענשן חאפן און מען זאל אים איין זעצן אין דער תפיסה.

האט מען אלץ אזוי גיטאן. זענען אן גיקומען די אלע דריי (דהיינו דער ערשטער בן מלך וואס ער איז דער רעכטער חתן פון דער בת מיסר) וואס זי איז דא מלך גיווארין.

און דער זון פון דעם סוחר (וואס דער פאטער האט אים פאר טריבן איבער דער בת מיסר וואס זי איז פון איהם אנטלופען גיווארין כנ"ל) און דער מלך וואס מען האט אים פאר טריבן (אויף איבער דער בת מיסר וואס זי איז פון אים אנטלופן גיווארין מיט די עלעף פאנים כנ"ל)

און איטליכער פון די דריי האט דער קענט אז דאס איז איר צוהר. און האבן זיך זייער צוגיקוקט און האבן זיך דער מאנט און האבן זיך זייער מצער גיווען. האט מען זיי גיחאפט אין דער תפיסה אריין.

בשעת חתונה האט דער מלך גיהייסן (דהיינו די בת מיסר) אז מען זאל די שבויים ברענגען פאר אים האט מען גיבראכט די אלע דריי. האט זי זיי דער קענט און זיי האבן זי נישט דער קענט מחמת זי איז גיגאנגען אן גיטאן ווי איין מאנצביל.

האט זיך אן גירופן די בת מיסר און האט גיזאגט דו מלך דיך האט מען פאר טריבען איבער די עלעף פאנים וואס זיי זענען פאר פאלן גיווארין נאדיר אפ דיינע פאנים. קער דיך אום אהיים צו דיין מדינה און צו דיין מלוכה. דו סוחר (כלומר פריר האט זי גירעט צום מלך. היינט האט זי אן גיהויבן צו ריידן צום בן הסוחר הנ"ל) דיך האט דיין טאטע פאר טריבן איבער דער שיף מיט דער סוחר וואס עס איז פאר פאלן גיווארין (כנ"ל) נאדיר אפ דיין שיף מיט גאר דער סוחר.

און דער פאר וואס דיין געלד איז אזוי לאנג אויסן גיווען דער פאר האסטו היינט מער עשירות אין דער שיף כפלי כפלים מער פון פריר (ווארין היינט איז נאך גיווען אין דער שיף דאס גרויסע עשירות פון די רוצחים כנ"ל) און דו בן מלך (דהיינו דער ערשטער בן מלך וואס ער איז באמת דער חתן)

קום אהער לאמיר אהיים פארין. האבן זיי זיך אום גיקערט אהיים. אמן ואמן.

לעובדא ולזייע שר

אים אזוי געזאגט! רופן זיי זיך אן: "וואס! אז דער רבי זאל אונז טרייבן מיט דריקעס - "דריקעס מיינט א קנאק אויפ'ן קאפ מיט א שטיק האלץ - וועלן מיר אנועקפארן פונעם רבי'נס ראש השנה?"!

אבער ס'האט נישט געהאלפן, ער איז נישט געווען אויף ראש השנה! און דער רבי האט דאך געזאגט אזוי מיט דעם לשון: "דו קענסט זיך נישט אויסמאלן דעם צער וואס איך וועל האבן אז דו וועסט נישט זיין ביי מיר ראש השנה!"

אונזערע לייט פלעגן זאגן אז ס'ווייזט אויס, אז ס'קען זיין אז ווען ער וואלט געווען זיין ביים רבי'ן, וואלט דער רבי נישט נסתלק געווארן! און דאס האט דער הייליגער רבי מרמז געווען "דער צער וואס איך וועל האבן".

ווייל פונעם קבוץ האט געפעלט! און ס'האט געפעלט נאך איינער, איינער איז געווען פון 'וויניצע' וואס ער איז נישט געוועזן, און איינער איז געווען ר' אהרן, דער רבי האט דאס גערעכענט - יענער האט געהייסן דאכט זיך "בערעלע" - "אהרלע" איז נישטא און בערעלע איז נישטא!"

יענער פון וויניצא איז געווען א פראסטער - גאר א פשוט'ער מענטש, און ר' אהרן דער רב - איז געווען א גדול! דער רבי האט גערעכענט ביידן צוזאמען: "ער איז נישטא, אין דער איז נישטא!" ווייל ביים קבוץ אז ס'פעלט אויס איינער, איז נישט קיין נפקא מינה ווער דער איינער איז, אויב ער פעלט - פעלט ער! און אז ס'קומט צו איינער ווערט נתוסף די קדושה מער און מער!

(איבערגעארבעט פון טעם זקנים)

ס'איז געווען דער לעצטער ראש השנה, איז ר' אהרן דער רב נישט געווען אויף ראש השנה. דער רבי איז דאך אנוועק געפארן פון ברסלב נאך פסח נאך די שרפה, און ר' אהרן איז געקומען מיט'ן רבי'ן, און געזעצן מיט'ן רבי'ן כמעט דעם גאנצן זומער אין אומאן.

נאכדעם איז אנגעקומען פון ברסלב קיין אומאן א בריוו פון די שטאט לייט פון ברסלב צום רבי'ן: "איר זענט אנוועקגעפארן, אבער איר האט אויך מיטגענומען מיט זיך דעם רב אונזערער, מיר האבן דאך נישט קיין רב, מיר דארפן האבן א רב!"

דער רבי האט געוויזן ר' אהרן'ען דער בריוו: "אזא בריוו איז דא פון די שטאט-לייט זיי האבן נישט קיין רב!" זיי האבן נישט קיין רב! האט ר' אהרן דער רב געפרעגט דעם רבי'ן: "זאל איך פארן?" זאגט אים דער רבי: "דו קענסט זיך נישט אויסמאלן דעם צער וואס איך וועל האבן אז דו וועסט נישט זיין ביי מיר ראש השנה!"

פרעגט ר' אהרן "נו, וועל איך בלייבן דא?" זאגט אים דער רבי: "די שטאט לייט זענען דאך גערעכט!" פרעגט ווידער ר' אהרן: "זאל איך פארן?" זאגט דער רבי ווידער ווי אויבגעדערמאנט.

פרעגט ר' אהרן: זאל איך בלייבן דא?! דער רבי האט נישט געזאגט "טו אזוי און אזוי" נו, אויב אזוי איז ר' אהרן אנוועקגעפארן, פאר ראש השנה איז ער אנוועקגעפארן קיין ברסלב! ווען ער איז אנוועקגעפארן האט ער געטראפן אויפ'ן וועג - ר' נתן מיט ר' נפתלי'ן ווי זיי פארן שוין אויף ראש השנה צום רבי'ן, פרעגן זיי אים: "וואו פארסטו? וואו פארסטו אנוועק איצטער?" דערציילט ער זיי די גאנצע מעשה פונעם רבי'ן, אז דער רבי האט

לאמיר זיך פאר העערן



מעשה ב' פון דער מלך און דער קיסר (6)

- ☐ נעם די שיף מיט די סחורה
☐ קום אהער לאמיר אהיים פארן
☐ גיי צוריק צו דיין לאנד מיט די עלעף פאנעס
ה. וואס האט די בת קייסער געזאגט פאר דעם סוחר ביי די חתונה?
☐ גיי צוריק צו דיין לאנד מיט די עלעף פאנעס
☐ קום אהער לאמיר אהיים פארן
☐ נעם די שיף מיט די סחורה
ו. וואס האט די בת קייסער געזאגט פאר דעם בן המלך ביי די חתונה?
☐ גיי צוריק צו דיין לאנד מיט די עלעף פאנעס
☐ נעם די שיף מיט די סחורה
☐ קום אהער לאמיר אהיים פארן
ז. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
☐ איינמאל
☐ צוויימאל
☐ איך האב געוואלט

- א. וועם האט דער דאקטער געהייסן קומען אויף די חתונה?**
☐ אלע אנטלאפענע
☐ אלע פארטריבענע
☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג
ב. וועמען האט מען גענומען אין תפיסה?
☐ דער מלך וואס האט געברענגט די עלעף פאנעס
☐ דער בן הסוחר
☐ דער ערשטער בן מלך, דער בן הסוחר, און דער מלך וואס האט געברענגט די עלעף פאנעס
ג. "און איטליכער פון די דריי האט דער קעניג אז דאס איז איר צוה" - וואס איז דער ריכטיגער סדר געווען?
☐ צוגיקוקט, מצער גינען, דער מאנט
☐ דער מאנט, צוגיקוקט, מצער גינען
☐ צוגיקוקט, דערמאנט, מצער גינען
ד. וואס האט די בת קייסער געזאגט פאר דעם מלך ביי די חתונה?



טיפער געטראכט

וואו נאך שטייט אין די הייליגע ספרים פון רבי'ן "איש לא יהיה נעדר" ?

וואס האט די בילדער מיט אונזער מעשה ?



תשובות אויף פאריגע וואך

- וויפל שידוכים האט מען אנגעטראגן פאר די בת קייסער - וואס מיר האבן געלערנט משך די גאנצע מעשה ?
5-1. בן המלך 2. בן הסוחר 3. דער מלך וואס האט געבויט פאלאצן אויפ'ן ים 4. גולנים 5. די ווייב פון דער פליח

געווינער אויף די בחינות פון דער מלך און דער קייסער 5 איז הילד הח' אליעזר חזן, ירושלים כתה ה'
 די מתנה קען מען באקומען ביים משגיח אין חדר ברסלב ר' משה געפנר הי"ו



דער גרויסער טאג איז אנגעקומען!

מיר האבן געלערנט אין די מעשה: אז בשעת די חתונה, האט דעם קייסער'ס טאכטער - וואס איז געווארן דער קעניג, באפוילן מען זאל ברענגען פאר איר די געפאנגענע. זענען די דריי געקומען 1. דער קעניג וואס האט געבויט א פאלאץ 2. דער סוחר'ס זון 3. דעם קעניג'ס זון איר חתן.

פארן קעניג האט זי צוריק געגעבן די עלף פאניס וואס זענען פארשוואונדן געווארן, און ער האט זיך צוריקגעקערט צו זיין לאנד און קעניגרייך. פאר דעם זון פון סוחר האט זי צוריקגעקערט די שיף מיט די פארלירענע סחורה און נאך סחורות. און פאר דער קעניג'ס זון דער אמת'ער חתן וואס זי האט שוין לאנגע יארן אזוי שטארק געוואלט חתונה האבן מיט אים - האט זי געזאגט: "לאמיר אהיים פארן", און זיי האבן זיך אומגעקערט אהיים. די איבערלעבענישן און דורכגענג וואס זי איז אריבער איז נישט צום פארשטעלן. וויפיל פלאג, נסיונות, איבערגייסעכצער, נסיעות און מניעות. אוי, עס איז זייער שווער געווען.

און אט איז אנגעקומען די גליקליכסטע און פרייליכסטע מינוט אין איר לעבן. זי איז זוכה צוצוגיין צום שפיץ. זיך שטייט שוין ביי די חתונה מיט איר אמת'ער חתן - איר לעבנס באגער, און זי זאגט אים מיט איבעראשונג: "יעצט איז געקומען די צייט אהיימצוגיין", צו א שטוב וואס איז דורכאויס גוט, א יום שכלו טוב. פון יעצט האבן

זיך אלע פראבלעמען געענדיגט. אלע שווערע דורכגענג און צעמישטע טעג. אט גייט מען צו די בעסטע פלאץ וואס מיר האבן שוין אזוי געבענקט און געווארט צו דעם...

דער רבי האט אונז געווארנט מען זאל א גאנצן לעבן געדענקען פון יענע וועלט. רבי נתן, וואס האט זיין גאנץ לעבן נישט אפגעטון פון זיין זכרון דעם אייביגן תכלית, האט געבעטן פאר זיין פטירה פון זיינע תלמידים, מען זאל אים פארליינען די צוויי ערשטע מעשיות אין ספורי מעשיות. ווען מען איז אנגעקומען צו די ווערטער: "און יעצט, בן המלך, לאמיר אהיים פארן, און זיי האבן זיך צוריק געקערט אהיים." האט ער געבעטן מען זאל נאכאמאל און נאכאמאל איבער'חזר' די ווערטער. דאן האט ער געזאגט: "יעצט איז געקומען די צייט מען זאל זיך אהיים-קערן".